

... AFL, som omfattar 5 miljoner medlemmar, och i CIO, som omfattar 5 miljoner medlemmar. Murray, stod för första gången på...

... nna papper, som amerikanerna ämnsamt uttryckte det. Man hade nämnt varandra i den moraliska uppställningen och resultatet hade visat sig på många sätt. Bl. a. hade strejkerna minskats från 2 1/2 miljon arbetstimmar till 5.000 i år. McLaw.

Undret i Caux.

Av
biskop
BENGT JONZON.

I det forna Palace Hotel's väldiga hall, där hundratals människor sitta samlade, står en belgisk officer på estraden. Han är kapten och ser ut att vara inemot 40 år. Han kom dit för fyra dagar sedan. Han talar i korta, klara, distinkta meningar. "Under kriget dödades min bror av tyskarna, min far dog i förra kriget. Min syster har mist två barn genom tyskarna i detta kriget. Jag var besluten att viga mitt liv åt att uppegga hat mot tyskarna, men här har jag förstätt, att hat endast slår sönder, aldrig bygger upp världen. Finns det några tyskar som vill stå bredvid mig här på plattformen?" Två tyskar, en präst, som deltagit i kriget på östfronten och tillbragt lång tid i rysk fångenskap, samt en ung tysk student, som också varit på östfronten, resa sig och gå fram. Belgiern skakar hand med dem, ställer sig emellan dem och ber dem, med enkla, osentimentala ord, att förlåta honom att han lyst dessa känslor mot deras folk och land.

En dag stodo där sju män från den stora schweiziska maskinfabriken Oerlikon, fyra av dem arbetare, tre tillhörande ledningen. Spänningen mellan ledning och arbetare hade av

skilda anledningar skärpts intill olidlighet, och man befarade elakartade följder för alla parter och hela företaget och för Schweiz' ekonomiska liv. Då kom någon på idén att skicka en del ansvariga från ömse sidor till Caux. När de foro dit, kunde de knappt tala med varandra. Nu, efter en vecka, stå de där tillsammans och berätta, rättframt, om hur de ha fått en ny syn inte bara på stridsfrågorna utan framför allt på varandra. De ha mött människan hos varandra och gjort den överraskande upptäckten att också en bekämpad och till och med avskydd motpart kan ha ett hjärta och ha det på rätta stället. Och de fara hem som goda vänner och kamrater, fast beslutna att tillsammans lösa svårigheterna, i ärlighet och förtroende, till allas bästa.

Exemplen kunde mångfaldigas. Stora kampanjer ha av Frank Buchman och hans krets förts för att i arbetslivet, i samhällsarbetet och i de mellanfolkliga förhållandena föra in denna anda av personligt förtroende och gemensamt ansvar.

Vad som förevarit i Caux sur Montreux i Schweiz under sommaren 1946 är den första stora framstötten i Europa efter kriget för denna sak, som numera vanligen betecknas med termen Moral Re-Armament (MRA), Moralisk upprustning. Vad som avses är intet mindre än en total andlig och sedlig förnyelse av hela människolivet i alla dess sammanhang: hjärta, hem, äktenskap, familj, arbets-

och affärliv, samhällsliv, politik, mellanfolkliga förhållanden.

Det är skada att andan vid den stora internationella kristna konferensen i Caux icke kan skildras så att det återger den fulla verkligheten. Det är på denna grund nära nog oundvikligt att den blir oförstådd eller missförstådd av envar som inte själv upplevt den i dess personliga verklighet. Och dock är denna anda, med människorna som präglas av den och utstrålar den, det viktigaste och avgörande i MRA:s världsoffensiv.

Annars äro ideerna, tankarna, ytterligt enkla. Man har intet politiskt eller socialt program i vanlig mening; också samarbeta aktiva politiker av skilda partier aktivt i denna offensiv. Och man leker inte med utopiska framtidsdrömmar. Man ser mycket realistiskt på de rådande förhållandena och är djupt medveten om de nedbrytande krafternas väldighet. Man predikar intet "socialt evangelium" och intet jordiskt "gudsrike". Men icke dess mindre vet man sig inbegripen i en revolution, som går djupare än de rödaste röda drömma om. Att vända samhället upp och ner är inte mycket meningsfullt: de som lågo under komma över; i sak är allt sig ganska likt, och den gamla kampen mellan gynnade och missgynnade tar vid igen. Inga yttre förändringar få djup och varaktig betydelse utan en inre förändring, utan en ny livsinställning, en ny anda: mot kravets livsinställning, som leder till en myndighet byggd på yttre makt och mänsklig diktatur, driven av egenvilja, med söndring och kaos som resultat, står tjänandets livsinställning, som leder till en myndighet byggd på andliga och moraliska kraf-

ter och den Helige Andes diktatur, med enighet, ordning och effektivitet som resultat. Det är välkända sanningar, ingenting annat än vad evangeliet och bergspredikan lära oss. Det är lätt sagt och ofta sagt.

Det märkvärdiga nya är den närgångna, enkla, på en gång skakande och upplyftande realism varmed detta gamla välkända tillämpas mitt i vårt moderna liv med dess invecklade förhållanden och spörsmål. Detta program, nej, den anda som besjalar detta program och gör det till något mycket mer än ett program eller en paroll, har förmått draga till sig människor av skilda klasser och villkor, nationer och raser och förena dem i ett oorganiserat men fast brödraskap, en världsomspännande arbetsgemenskap för människolivets totala förnyelse på andlig och moralisk grund. Ty det är detta som Oxfordgruppen eller MRA blivit och är: icke en kyrka, icke en sekt, icke en väckelse eller rörelse i vanlig mening eller en fromhetstyp, utan kristendomen — inom skilda kyrkor och samfund — i aktion för att lösa det moderna livet ur den praktiska materialismens gastkramning och därmed rädda det till värde och värdighet och därmed undan nya katastrofer. Politiker av skilda partier, präster, officerare, industrimän, arbetsgivare, arbetare, fackföreningssledare, lantbrukare, köpmän, professorer, läkare, ingenjörer, tidningsmän, konstnärer, män och kvinnor, unga och medelålders, gamla och barn förenas i denna anda, denna gemenskap, denna kamp. Den månghundrahövdade familjen i Caux företedde ett tvärsnitt genom hela människolivet. Det var förvånande hur många betydande

personligheter denna gemenskap dragit till sig — jag menar icke främst socialt och kulturellt betydande, fast också det, utan mänskligt och andligt.

Namnet Moralisk upprustning för närmast tankarna på någon etisk-social företeelse. Det som präglar MRA är emellertid icke någon heroisk anspänning av den moraliska kraften eller över huvud någon moralism och icke heller någon principiell asketism — fast det förvisso finns både asketer och heroer bland dessa människor — utan det främst utmärkande är en levande övertygelse om och en ständigt förnyad erfarenhet av att det för varje människa både är nödvändigt och tillika möjligt att i djupaste mening förvandlas och frigöras. Denna förvandling och frigörelse begynner när en människa på allvar börjar inse sitt andliga och moraliska läge, sådant det verkligen är och utan undanflykter och ursäkter tar på sig sin skuld och erkänner den, inför sig själv, inför Gud och, när det krävs, inför människor. Att en människa i enkel oppriktighet säger: Det är mitt fel, förlåt! — detta enkla, som man tycker är självklart, när det gäller barn, men som har samma goda skäl för sig, när det gäller vuxna, för henne från tankar och ord till verkligheten, det betecknar en händelse, en händelse som kan bli början till de största förändringar.

Men till detta kommer ingen, som icke vågar i stillhet lyssna till de röster, som tala inom honom, och pröva dem i ljuset av det högsta han känner. Hela livet i Caux var ställt under denna paroll. Det var mer än en paroll. I den anda som där rådde förspordes det andligas verklighet

och Guds närvaro på ett omedelbart och påtagligt sätt. Hela livet i Caux var buret av vissheten om Gud som den närmaste av all verklighet, nära i allt som rör människan, intresserad i alla hennes förhållanden. Hela denna stora arbets- och familjegemenskap saknade i själva verket, liksom Oxfordgruppens världsomspännande verksamhet över huvud, all organisation i vår vanliga mening men fungerade icke dess mindre storartat under den ledning som man lyssnade sig till, enskilt var för sig eller flera tillsammans i de många arbetslag, som buro upp allt arbete i Caux, det "världsliga" såväl som det "andliga". Det låter fantastiskt. Och det var det. Men det var verkligt.

Den begynnande förvandlingen i en människas liv berör ofelbart hennes förhållande till andra, till maka eller make, till hem, umgänge, arbetskamrater, över- och underordnade. En människa är aldrig bara individ. Hon är alltid individ i ett organiskt sammanhang. Vi äro satta i världen för vår egen skull men alltid på samma gång för varandras skull. Ingen människa kan verkligen bli människa annat än i gemenskap med människor. Och varje sammanhang är ämnat som medel för gemenskap och blir fullt vad det skall vara i den mån det fylles av gemenskapens ande, av öppenhet, förtroende, tjänstvillighet och tanke på andras och det helas väl.

Denna gemenskapens ande kan emellertid komma in i och bestå i ett mänskligt sammanhang endast genom människor som själva leva i förvandling och som för egen del obetingat och oinskränkt ställa sig under de krav som de erkänna som högst. Livet

är en helhet. Att undantaga något livsområde, hur privat eller undagömt det må vara, är förräderi och sabotage mot gemenskapen. Att vilja förbättra samhället och världen utan att för min egen person och mitt enskilda liv, ja, för hjärtats hemliga drömmar och begär, dra alla konsekvenser av mina ideal är i grund och bluff och hämnar sig förr eller senare både på mina strävanden och på mig själv. Personlig livsförnyelse och gemenskapens liv betingade varandra och bero av varandra. Och bägge förening utlösa den kraft, som i ifrågan kan förvandla förhållandena i världen.

Det var detta som gjorde Caux till en undrens ort och som förklarar sådana händelser, som berättas i början av denna artikel och som snarast sagt hörde till ordningen för dagen.

MRA torde vara vår tids mest levande ekumenik — därmed intet förenklande sagt om det betydelsefulla ekumeniska arbetet i skilda organisationer. Här levas ekumeniskt. Katoliker och protestanter samt protestanter av de mest skiftade samfund och riktningar finna naturligt samman i denna arbetsgemenskap tvärs över alla samfund och rörelsegränser för lösningen av den moderna världens mest brännande problem: en total andlig och moralisk förnyelse av enskilt och samfällt liv. Det slog mig att här genomföres praktiskt handlande det som Nath Söderblom avsåg och hoppades såsom den främste upphovsmannen till ledaren av Life and Work och världskyrkomötet i Stockholm 1925. Här Life and Work i aktion. Icke undantaget att han med sin klara blick tydligt hade märkt till och vikt vid C